

Nåd vare med er och frid från Gud, vår Far, och Herren Jesus Kristus!

Bön: Ack Herre Jesus, hör min röst: gör dig en bädd uti mitt bröst, uti mitt hjärta bliv och bo, så har jag tröst och evig ro! Amen.

I det gammaltestamentliga julevangeliet som vi hörde talar profeten Jesaja om mörker och dödsskuggans land. Över det här landet ska ett stort ljus stråla fram. För, som han förklarar, ett barn blir oss fött. En son som bär förunderliga namn: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Far, Fridsfurste.

Ängeln som visade sig utanför Betlehem berättade för herdarna om detta barn. Tiderna igenom hade Guds folk väntat. De hade upplevt svåra tider, men hoppet fanns kvar. Det skulle komma en som skulle bli deras kung och som skulle låta ljuset lysa över dem. De trodde att det skulle bli en verklig, jordisk kung, för så kunde man tolka profeternas utsagor om honom när man läste dem på ett ytligt sätt.

En som hade berättat om den kommande kungen var Jeremia. I en av julaftonens GT-texter (Jer 23:5–6) läser vi hans profetia:

5 Se, dagar ska komma, säger Herren, då jag låter en rättfärdig telning växa upp åt David. Han ska regera som kung och handla med vishet, han ska utöva rätt och rättfärdighet i landet. 6 I hans dagar ska Juda bli frälst och Israel bo i trygghet, och detta är det namn man ska ge honom: HERREN vår rättfärdighet.

Gud själv ger detta ord åt profeten 600 år innan det fullbordas. Då var det onda tider. Det babyloniska riket hotade Judariket i flera repri-ser och Jeremia måste förkunna straff och dom över folket. Nu stod man inför den fruktansvärda straffdomen över det avfälliga egenomsfolket: Jerusalem förstördes, templet skövlades och offertjänsten upphörde. Kunde något mörker vara mera intensivt? Kunde man verkligen tro på något återupprättat Davidsrike i en sådan situation?

Men Jeremia får intyga: Davids son ska komma. Det folk som var hårt slaget under fien-

dernas ok ska få frid, natt ska inte längre råda (Jes 9).

På julnatten meddelade änglarna att denna profetia gick i fullbordan:

I dag har en Frälsare fötts åt er i Davids stad. Han är Messias, Herren (Luk 2:11).

Vi ska begrunda dessa välsignade namn denna julmorgon: **Messias, Herren.**

Messias

Namnet Messias är på hebreiska *Mashiach* och betyder Den smorde. Det är oupplösligt kopplat till Gamla testamentets profetior om frälsarkungen, telningen av Isais stam. Det är omöjligt att förstå betydelsen av änglarnas lovsång om man inte ser bakgrunden i GT. Därför behöver vi GT, även om man i vår tid ofta ser ner på det och påstår att det är en annan Gud som talar där. Nej, det är samme Gud. I GT säger profeterna: Messias ska komma. NT:s apostlar säger med änglarna utanför Betlehem: Messias har kommit!

I GT smorde man utvalda män till tre ämbeten: *präst, profet och kung*. Det här är orsaken till att vi brukar tala om Kristi tre ämbeten.

Jesus Kristus är smord till *präst*. Egentligen är han smord till överstepräst, som Hebreerbrevet talar om utförligt. En präst i GT-mening är en medlare mellan Gud och människor. Prästen behövdes för att stilla Guds vrede för människornas synd. Det skedde genom offer.

Vi ska lägga märke till att det finns en stor skillnad mellan NT:s präst och GT:s offerpräst. I GT skulle prästen bära fram olika slags offer. Det viktigaste offret var det årliga försonings-offret på den stora försoningsdagen, som översteprästen frambar. De som kallas präster i dag är kallade tjänare, inte offerpräster. Men vi måste spara den frågan till en annan gång.

Hebreerbrevet lär oss att Jesus bar fram sig själv som ett evigt gällande offer. Hebr 9:11–12:

11 Men nu har Kristus kommit som överstepräst för det goda som skulle komma. Genom det större och fullkomligare tabernaklet, som inte är gjort av människohand och alltså inte tillhör den här skapel-

sen, 12 gick han in i det allra heligaste en gång för alla, inte med bockars och kalvars blod utan med sitt eget blod, och vann en evig återlösning.

Jesus är alltså summan av GT:s offerprästtjänst. Han är den som har blivit smord till präst för evig tid.

Jag sa att NT:s präst inte är det samma. Där får vi lära oss att vi kristna är präster. En GT-präst hade ett privilegium: att gå in i templet för att offra. Han fick "komma nära", som det hette. Genom Jesus får vi alla komma nära, vi får rentav gå in i det allra heligaste, som bara översteprästen fick göra tidigare. I Hebr 10:19f läser vi:

19 Bröder, i kraft av Jesu blod kan vi därför frimodigt gå in i det allra heligaste 20 på den nya och levande väg som han öppnat för oss genom förhänget, det vill säga sin kropp.

När han nu har offrat sig själv en gång för alla tider behöver vi inte mer något offer av det slaget. Förlåten i templet har rämnat, det är öppet för vem som helst att gå fram inför Guds heliga tron, i kraft av Jesu blod som offerades på Golgata, och i hans heliga rättfärdighet. Därför får vi som Kristi präster gå in i det allra heligaste.

Det var den här stora nyheten som ängeln meddelade herdarna: nu har Messias, den store översteprästen, kommit. Nu skulle han genomföra sitt uppdrag att stifta frid med Gud.

Jesus är smord till profet. Joh 1:17:

Lagen gavs genom Mose, nåden och sanningen kom genom Jesus Kristus.

Mose talade om honom: det ska komma en profet som är lik mig.

Han kan kungöra Guds ord, för han är själv Ordet. Ordet blev kött. Därför ska allt bibelstudium utgå från Kristi ord. Han sände ut sina apostlar för att predika: Det är fullbordat, nu har det skett som profeterna förutsade. Och det ord som förkunnas i dag ska inte hämtas upp från det egna hjärtats förråd, eller från mänsklig vishet. "Så säger Herren" är det ord som gäller ännu i dag. Och det ordet både

straffar och tröstar, det är lag och evangelium. Omvänd er, och tro evangelium!

Jesus är smord till kung. Han var den kung som Natan lovade David, sonen som till evig tid skulle sitta på Davids tron. 2 Sam 7:12:

När din tid är slut och du vilar hos dina fäder ska jag efter dig upphöja din avkomling som ska utgå ur ditt liv, och jag ska befästa hans kungadöme.

Genom hela GT och fram till Jesu dagar hade man tyvärr missuppfattat det här löftet. Man trodde att det skulle bli ett nytt jordiskt rike, ett ännu mäktigare rike än Salomos rike. Då under Salomos tid var det fred, då var kungen mäktig. Då byggdes ett tempel som var så härligt att det räknades till världens sju underverk. Men det var bara en förebild av det riktiga riket och det riktiga templet: Kristi kyrka eller församling, som ska uppenbaras i sin härlighet vid Jesu återkomst. Salomo regerade inte för evigt. Han var inte rättfärdig, nej, han syndade mot Guds bud på ett fruktansvärt sätt. Och därför kom också straffdom över landet. Folket fördes bort i fångenskap till främmande land precis som profeterna hotade. Och F M Franzén skrev i sin adventpsalm (gammal ordalydelse): "Jerusalem är öde, dess tempel är ej mer."

Löftet stod kvar. Men Jesus skulle inte grunda ett synligt rike, ett maktens rike med jordiska mått. Han red in i Jerusalem på en åsna. Han lät sig korsfästas och gisslas och dog och begravdes. Allt såg ut att ha gått om intet. Men så skulle Gud uppenbara sin verkliga makt: den makt som kommer fram i mänsklig svaghet, som visar sin vishet i dårskap, som inte bygger på massornas makt utan på det lilla, oanseliga. Just här är Guds ankomst i det lilla barnets skepnad så mäktigt och måste stämma oss till förundran och lovsång. "Han sköt upp ur förtorkad jord", säger Jesaja.

I dag fullbordas verkligen det ord som Johannes säger i sitt andra brev (v 7):

Det finns ju många bedragare som har gått ut i världen, de som inte bekänner att Jesus är Kristus som kommit i köttet. Sådan är Bedragaren, Antikrist.

Kristus är den grekiska motsvarigheten till hebreiskans Messias. När man bekänner att Jesus är Kristus bekänner man att han är den Messias, Den Smorde, som GT:s profeter har utlovat.

Det är tungt att konstatera att den officiella, och i folkkyrkan den enda godkända, bibelöversättningen bygger på den villfarelsen att profeterna inte kunde säga något om Jesus som Messias, Kristus. Där ligger ett gift, ett av vår tids farligaste bedrägerier som vi ska akta oss för och fly bort från. Kristendomens grundpelare är att Jesus är den som skulle komma, Skriften är fullbordad, oss är född en Frälsare, och han är Messias, Herren.

Herren

Jesus Kristus är Herre. I Fil 2:9–11 läser vi:

9 Därför har Gud också upphöjt honom över allting och gett honom namnet över alla namn, 10 för att i Jesu namn alla knä ska böjas, i himlen och på jorden och under jorden, 11 och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är Herren, Gud Fadern till ära.

Det namn som är över alla namn är HERREN. Det namnet skrivs på hebreiska med bokstäverna JHWH och kan utläsas "JAG ÄR". Gud uppenbarade sig för Mose vid den brinnande busken med det namnet. Namnet var så heligt att judarna inte vågade uttala det. Att någon människa skulle ta det namnet i sin mun och tillämpa det på sig själv var fullständigt otänkbart. När Jesus vågar göra det i sitt samtal med judarna, Joh 8, leder det följaktligen till att judarna tar upp stenar för att kasta på honom (v 59), för det var en uppenbar hädelse att en människa räknade sig jämbördig med Gud, den Allsmäktige Skaparen. Men Jesus sa så (Joh 8:58):

Jag säger er sanningen: Jag Är, innan Abraham fanns.

Det här är också innebörden i den urkristna beaktelsen som Paulus lyfter fram i 1 Kor 12:3:

Ingen kan säga "Jesus är Herren" annat än i kraft av den helige Ande.

Och Rom 10:9:

För om du med din mun bekänner att Jesus är Herren och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, ska du bli frälst.

Det här är mera än att bekänna att Jesus är herre i ditt liv. På apostlarnas tid kunde den här beaktelsen medföra döden. Det var en sprängladdning i den beaktelsen, för den bekände att den människa som gått omkring i Palestina något årtionde tidigare var Den Allsmäktige, han som hade skapat världen.

Undra på att herdarna blev förundrade, och att Maria blev förundrad när hon fick höra av herdarna vad som hade hänt! Änglarnas lovsång betydde verkligen en revolution: nu hade profeternas förutsägelser gått i uppfyllelse, nu var den långa väntan förbi.

"Ära åt Gud i höjden, och frid på jorden bland människor som han älskar."

Herren har sett till sitt folk. Han kom till det som var hans eget, skriver Johannes – men så måste han fortsätta: "och hans egna tog inte emot honom."

Hans egna, det var hans eget folk, det judiska folket, som hade valts av Gud själv. Inte för att det var ett stort folk, inte för att de var särskilt fromma, nej, för att han bestämde det så. Men de ville inte veta av honom.

Du och jag får också glädjas över att vi får räkna oss till hans eget folk. Vi har i dopet kallats till hans, vi har fått hans rättfärdighet som skyler över våra synder och gör oss värdiga för himlen. Hur är det med oss: ska det sägas på samma sätt som om judarna: hans egna tog inte emot honom?

Måtte det inte vara så, utan låt oss i dag välkomna honom som Herre och Messias i våra liv, så att vi den dag när han kommer tillbaka kan hälsa honom med jubel. Vi får sjunga med Rosenius (SH 15):

Nu allt vad mänska heter, kom till denna julfröjd ren!
Fastän du ej är god och from,
så är du ändå en
av dem som Gud till broder fått.
I krubbans barn du har allt gott.
Var då av hjärtat nöjd!

Vi stämmer in med salig fröjd
i änglaskarans ord:
Pris, ära Gud i himlens höjd
och frid här på vår jord,
åt människorna Guds välbehag!
Jag sjunger till min sista dag:
Jag är av hjärtat nöjd.

Amen.